

Кіровоградська область
Газета ім. М. К. Крошівського
Ім. 19

ПРОЛІТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Комуніст

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Виходить з 5 грудня
1939 року

№ 1 (4028).

НЕДІЛЯ

1

СІЧНЯ
1989 р.

Ціна 8 коп.

У ніч новорічну
Чудесно дитинну
Згадаймо і вітне,
Згадаймо і плинне!
Радіймо! Поклімося,
Юний читачу,
Надіяймо й мріяймо!
Щастям-тим паце!

Вибери потрібну фігуру
з 6-ти пронумерованих

Зєднайте точки 1 і 2
через решту точок,
не відриваючи олівця

Назви послідовно всі числа,
записані добільним чином

Згадаймо афоризми - читайте
афоризми - читайте

Не всяка... з-цілюща.
Не певен? Не сумнівайся!
Зібрань багато, а творів?
Про когось кажуть
"світла голова",
а про когось -
"блондин".
При...
йшов,
пода...
чив...
доніс.

ЛАБІРИНТ
- іди, сказав солдат. Вийдеш в
інші ворота - залишишся живий,
заблукаєш і повернешся назад -
твоя доля...

У пологого кишені порожні: ні ка-
мінців, ні клубочка ниток, щоб позна-
чити шлях. І все-таки він ви-
брався на волю. Але як?

Кохання буває або
першим, або перед-
останнім.
Не вчіть мене жити -
я вже пенсіонер!
Ампула композитора:
лебедіні пісні.
Пийте соки.
Але не чужі!

Ялинка дуже програвала господині у прикрасах

З новим роком!

XXIII ОБЛАСНА ПАРТКОНФЕРЕНЦІЯ

ДОРОГІ НАШІ СУЧАСНИКИ!

Щиро бажаємо вам усім у 1989 році щастя, здоров'я, виконання найзаповітніших мрій, миру і злагоди! Мудрості вам і добрих починань!

23 грудня в Кіровограді відбулася XXIII звітно-виборна конференція обласної партійної організації. Конференція обрала президію, секретаріат і мандатну комісію, затвердила такий порядок денний:

1. Звіт обкому Компартії України про роботу по реалізації рішень XXVII з'їзду партії і завдання комуністів області по виконанню настанов XIX Всесоюзної партконференції, липневого, вересневого і листопадового (1988 р.) Пленумів ЦК КПРС.

2. Звіт ревізійної комісії обласної партійної організації.

3. Вибори обласного комітету Компартії України.

4. Вибори ревізійної комісії обласної партійної організації.

Учасники конференції хвилиною мовчання вшанували пам'ять загиблих від землетрусу у Вірменії.

Із звітом обкому Компартії України виступив перший секретар обкому партії **М. Г. САМІЛИК**.

Із звітною доповіддю ревізійної комісії обласної партійної організації виступив її голова **В. В. СКРИННИК**.

В обговоренні звітних доповідей взяли участь: **Г. Т. КОСТРОМІН** — перший секретар Кіровоградського міського партії, **В. Я. КРУЦЕНКО** — перший секретар Новоукраїнського райкому партії, **Г. І. МЕНШИКОВ** — наладчик виробничого об'єднання «Червона зірка», **О. О. СІЧКО** — перший секретар Олександрійського міського партії, **В. Є. ПАНЧЕНКО** — відповідальний секретар обласної організації Спілки письменників України, **О. І. РЕЗНИК** — голова колгоспу «Мир» Гайворонського району, **Г. Я. ВОВЧЕНКО** — вчителька Павлівської СШ імені В. О. Сухомилинського Онуфріївського району, **В. С. КРИВИЙ** — перший заступник голови облвиконкому, голова агропромислового комітету області, **Г. І. КРАСОТА** — секретар вузлового парткому станції Помічна Добровеличківського району, **О. В. КУШНІР** — керуючий трестом «Кіровоградбуд», **Г. С. МАР'ЯНЕНКО** — доярка колгоспу «Іскра» Олександрівського району, **В. І. ЖЕЛІБА** — голова облвиконкому, **Л. В. КУБАЙ** — водій Новомиргородської районної шляхової ремонтно-будівельної дільниці, **В. А. ЮРЕНКО** — перший секретар Устинівського райкому партії, **Г. В. БУГРЕЄВ** — директор кіровоградського заводу «Гідросила», **Т. А. ПЕРШИНА** — закрійниця Знаменського міськпобуткомбінату, **С. В. ТЕРЗІАН** — ветеран партії і праці, м. Світловодськ, **К. С. БИКОВА** — головний агроном колгоспу «Мир» Вільшанського району, **В. П. ІВЛЕВ** — голова облпрофради, **В. П. ВЕЛИЧКО** — головний ін-

женер споруджуваного Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд (м. Долинська), **П. Ф. МАЛИЙ** — перший секретар обкому комсомолу, **А. І. КОНДРАТЕНКО** — перший секретар Кіровоградського райкому партії, **М. Ю. ЄРЕЩЕНКО** — директор автотранспортного підприємства тресту «Кіровоградсьільбуд» облгосбуду, голова обласної ради ветеранів війни і праці, **І. В. ГОРДІЄНКО** — бригадир тракторної бригади колгоспу імені Щорса Бобринецького району, **М. І. СІЧЕНКО** — начальник управління культури облвиконкому, **Л. П. ПОЛЯНСКА** — апаратниця Світловодського заводу чистих металів, **В. Г. МУСІЯКА** — прокурор області, **В. А. КОВАЛЬОВ** — перший заступник голови обласної ради спортивних товариств профспілок.

Делегатів конференції привітав **Д. ЛІНДІГ** — парторганізатор ЦК Соціалістичної єдиної партії Німеччини на будівництві Криворізького гірничо-збагачувального комбінату окислених руд (м. Долинська).

Конференція заслухала і затвердила доповідь мандатної комісії, з якою виступив завідувач відділом організаційно-партійної і кадрової роботи обкому партії **В. Д. БАБІЙ**.

На конференції виступив член Політбюро, секретар ЦК Компартії України **І. Г. ГРИНЦОВ**.

Із заключним словом виступив перший секретар обкому партії **М. Г. САМІЛИК**.

Конференція прийняла постанову на звітну доповідь обкому Компартії України, затвердила звіт ревізійної комісії обласної партійної організації.

Обрано новий склад обкому Компартії України і ревізійної комісії обласної партійної організації.

У роботі конференції взяли участь: відповідальний організатор Відділу партійного будівництва і кадрової роботи ЦК КПРС **А. А. РУДКОВ**, інструктор Відділу машинобудування ЦК КПРС **Є. А. РАПІНЦЬКИЙ**, інспектор ЦК Компартії України **В. І. МЯСНЯНКИН**, відповідальний організатор відділу організаційно-партійної і кадрової роботи ЦК Компартії України **В. В. ОРЛОВ**, віце-консул Генерального консульства ЧССР в м. Києві, представник на будівництві КГЗКОРУ (м. Долинська) **З. САКСЛ**, заступник секретаря первинної парторганізації Румунської комуністичної партії, інженер з техніки безпеки фірми «Арком» на будівництві КГЗКОРУ **Н. ВАСІЛЕ**.

На цьому XXIII конференція обласної партійної організації закінчила свою роботу.

24 грудня відбувся організаційний пленум обкому Компартії України, обраного XXIII обласною партконференцією.

Членом бюро і першим секретарем обкому Компартії України обраний **М. Г. САМІЛИК**, членом бюро і другим секретарем — **Є. В. МАРМАЗОВ**, членами бюро і секретарями обкому — **В. І. МЯСНЯНКИН**, **С. М. ШАПІКІНА**, **В. М. ЩЕРБИНА**.

Утворено секретаріат обкому партії.

Членами бюро обкому партії обрані: **В. С. АНДРІЯШ** — бригадир тракторної бригади колгоспу «Росія» Новоукраїнського району, **В. Д. БАБІЙ** — завідувач відділом організаційно-партійної і кадрової роботи обкому партії, **В. І. ЖЕЛІБА** — голова облвиконкому, **В. П. ІВЛЕВ** — голова облпрофради, **Г. Т. КОСТРОМІН** — перший секретар Кіровоградського міського партії, **П. С. ЦУКАНОВ** — формувальник виробничого об'єднання «Червона зірка».

Кандидатами в члени бюро обкому партії обрані: **Л. В. КОЛЕСНИК** — машиніст екскаватора виробничого об'єднання «Олександрівугілля», **І. Ф. КОЛОМИЦЕВ** — начальник управління КДБ Української РСР по Кіровоградській області, **І. Е. МАРОН** — генеральний директор виробничого об'єднання «Дніпроенергобудпром» (м. Світловодськ).

Утворено комісії обкому Компартії України і затверджено їх голів: з питань організаційно-партійної і кадрової роботи (голова **Є. В. МАРМАЗОВ**), ідеологічну (голова **С. М. ШАПІКІНА**), з питань соціально-економічного розвитку (голова **В. І. МЯСНЯНКИН**), з питань аграрно-промислового комплексу (голова **В. М. ЩЕРБИНА**).

Затверджені завідувачі відділами обкому партії: організаційно-партійної і кадрової роботи — **В. Д. БАБІЙ**, ідеологічним — **М. М. СУВОРОВ**, соціально-економічним — **М. П. МИХАЙЛЕНКО**, аграрним — **О. М. СЕРГАТИЙ**, державно-правовим — **В. П. ЯНИШЕВСЬКИЙ**, загальним — **П. І. КОВАЛЕНКО**. Керуючим справами обкому партії затверджений **В. В. МОШНЯГУЛ**, головою комісії партійного контролю при обкому партії — **С. С. ЛІНОВИЧЕНКО**, редактором обласної газети «Кіровоградська правда» — **О. Ф. КЕРДІВАРЕНКО**.

Пленум розглянув пропозиції первинної партійної організації шахти імені Ленінського комсомолу виробничого об'єднання «Олександрівугілля» та Олександрійського міського партії і прийняв постанову про представлення кандидатури члена КПРС **Ю. Л. Кукси** — електрослюсаря-підземного шахти для висунення кандидатом в народні депутати СРСР від Комуністичної партії Радянського Союзу.

В роботі пленуму взяв участь і виступив член Політбюро, секретар ЦК Компартії України **І. Г. ГРИНЦОВ**.

інформація

ДЕНЬ ВИЗВОЛЕННЯ КУБИ

Сьогодні братній кубинський народ відзначає 30-у річницю перемоги революції. Молодь Острова Свободи, на яку країна покладає великі сподівання, навчається і в нашому місті, у вищому льотному училищі цивільної авіації.

Привітати із всенародним святом молодих кубинців та їхніх керівників Орестеса Родрігеса Бланко та Антоніо Рубена Гонсалеса до кафе «Юність», що в обласному центрі, прийшли студенти Монголії й Мозамбіку, Гани і Мадагаскару, наші земляки. Привітання були щирими й сердечними, а взаємні подарунків — пісні, вірші, танці. Учениці підшефного СПТУ № 14 по-

дарували кубинським друзям власноручно вишитий рушник «30 років кубинської революції». Жваво сприйняли присутні й запальну кубинську румбу у виконанні дитячого хореографічного ансамблю «Росинка» Кіровського Палацу піонерів, котрий підготував танець саме для цього свята.

Про події тридцятилітньої давності розповів учасник революції, представник аташату Республіки Куба підполковник Едуардо Гарсія Перес, котрий прибув до Кіровограда на відзначення свята. Інтернаціоналізм близький кубинцям, у ньому — витоки братньої допомоги народу Анголи в її боротьбі за свободу й незалежність від агресії з боку расистського режиму ПАР. Ось чому як власну кубинці сприйняли й біду, що спіткала народ Радянської Вірменії. Про це говорив імені всіх присутніх співвітчизників ведучий вечо-

ра Сесар Гомес. Вирішили одноденну стипендію всіх кубинських курсантів перерахувати на рахунок № 700412 у фонд допомоги Вірменії.

О. ЖУРАВЛІОВА, відповідальний секретар міської ради у справах іноземних студентів.

м. Кіровоград.

ЗАПРОШУЄ «СУПУТНИК»

Ніхто з кіровоградців, хто в цьому році відпочивав за путівками БММТ «Супутник», не пошкодував, що провів свою відпустку чи то в чарівних місцях Закарпаття, чи в Підмосков'ї, а чи й у Іспанії, Югославії, Болгарії...

До речі, в наступному році «Супутником» організовано новий маршрут «Золоте кільце Росії»: Москва — молодіжний туристичний центр «Ростов

Великий» — туристичний центр «Волгар» — молодіжний туристичний центр «Березовий гай» — Москва. Туристи відпочивають 3 дні в Москві на базі туркомплексу «Молодіжний» і по 3 дні в кожному з названих центрів. Тривалість маршруту — 13 днів.

У 1989 році БММТ «Супутник» запрошує відвідати такі туристські центри: «Цицарткела» (Батумі) — 11 — 26.01; 27.01 — 11.02; 12 — 27.02; 1 — 15.03; 16 — 31.03.

«Золоте руно» (Тбілісі) — 11 — 23.01; 7 — 21.02; 26.03 — 9.04.

«Супутник» (Сочі) — 12 — 25.01; 27.01 — 9.02; 11 — 24.02; 15 — 30.03.

«Юність» (Мінськ) — 20.01 — 3.02; 22.02 — 10.03; 11 — 28.03; 29.03 — 14.04.

«Березовий гай» (Івано-во) — 25.01 — 7.02.

«Лісове озеро» (Пяві-няс — Латвія) — 26.01 — 8.02.

«Перлина» (Підмосков'я)

— 27.01 — 9.02; 15 — 29.03; 31.03 — 14.04.

«Ноорус» (Нарва) — 7 — 21.02.

«Волгар» (Кострома) — 20.02 — 4.03.

МТЦ «Березовий гай» з чотириденним перебуванням у Москві — 11 — 24.03. Маршрут «Золоте кільце Росії» — 21.04 — 4.05.

Зрештою, перелік маршрутів можна продовжити. Серед них є багато сумісних. Є й понад двадцять путівок за кордон.

Кожен, хто бажає побувати в перелічених туристичних центрах, або ж з'їздити в Болгарію, Чехословаччину, Румунію, Угорщину, Індію і Шрі-Ланку, може звертатися за довідками у райкома комсомолу. Там запропонують цікаві маршрути, роз'яснять, як слід оформити путівку.

А, вирушивши в подорож, ви, шановні кіровоградці, переконаєтесь, що найкращий відпочинок молоді — це поїздка за путівкою БММТ «Супутник»!

Так проходив передноворічний «вогник» у працівників УТО «Кіровоград» Валентини БРЕУРАШ, Світлани ОНОЯЧЕНКО та їхніх колег.

Фото В. ГРИБА.

2

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

1 січня 1989 року

Менше двох місяців минуло з часу опублікування в «Молодому комунарі» умов соціального експерименту «Оренда». Читачі підтримали ідею газети: шляхом конкурсного відбору створити один або кілька орендних колективів, які працюватимуть за новими економічними законами. Про це свідчать листи і заповнені талони орендарів, які надходять до редакції.

Підтримали ініціативу тижневика і керівники кількох господарств області. Зокрема, бажання прийняти у себе молодих орендарів підтвердили голови правлінь колгоспів «Родина» Новомиргородського району В. П. Мироненко та імені Кірова Компаніївського району М. П. Лохвицький. Вони гарантують своїм майбутнім партнерам хо-

роші побутові умови, цікаву роботу, високі заробітки. Спасибі за довіру! Вже найближчим часом ми приступимо до комплектування колективів. Звичайно ж, при цьому враховуватимемо інтереси обох сторін.

У кількох листах наших читачів зустрічається запитання: а що, власне, дає оренда, чим відрізняється вона, скажімо, від бригадного підприємства? Про ефективність нової форми господарювання ви можете судити на прикладі Кіровоградського району. З організаційною структурою орендних колективів ми знайомитимемо читачів в наступних номерах тижневика.

● ОРЕНДНИЙ ПІДРЯД

КІРОВОГРАДСЬКИЙ РАЙОН: ЦИФРИ І ФАКТИ

Усі тракторні бригади району з початку 1988 року перейшли на орендний підряд. Нинішнього року вони виростили і зібрали по 32,4 центнера зернових з гектара. Це на 6 центнерів більше, ніж у середньому за два попередніх роки п'ятиріччя, і майже на 10 центнерів більше, ніж у середньому за одинадцять п'ятиріччя.

Механізатори колгоспу імені Чапаєва, працюючи за орендним підрядом, виростили і зібрали в 1988 році по 30,7 центнера зернових з гектара (разом з кукурудзою). Це на 10,2 центнера більше, ніж було в одинадцять п'ятиріччя. Нинішнього року одержано зерна кукурудзи по 42,8 центнера з гектара, що на 21,3 центнера більше проти попередньої п'ятиріччя. Урожайність соняшника з гектара проти середнього рівня попередньої п'ятиріччя зросла на 5,4 центнера, цукрових буряків — на 58 центнерів.

У порівнянні з минулим роком зросла на 28 процентів продуктивність праці і на 6 процентів заробітна плата в комсомольсько-молодіжній тракторній бригаді № 1 колгоспу імені Ватутіна, яку очолює комуніст Микола Михайлович Смицько. На орендному підприємстві зібрана з гектара по 41,1 центнера зернових, в тому числі по 38,1 центнера ранніх зернових. Згідно з умовами договору з правлінням колгоспу за понадпланово одержані ранні зернові механізаторам бригади (іх 35 чоловік) безплатно видано 13,4 тонн пшениці; а за виконання всіх договірних зобов'язань по врожайності їм колгосп продав по собівартості (5,47 карбованців за центнер) 28 тонн кукурудзи.

За підприємством в районі вирощується 84 проценти молоддняка великої рогатої худоби, 69,2 проценти свиней, 99 проценти овець, 67,3 проценти птиці. 62 колективи тваринників працюють за підприємством на орендній основі. Впровадження нових форм організації і оплати праці сприяло тому, що за одинадцять місяців нинішнього року в порівнянні з відповідним періодом минулого року надій молока на корову зріс на 232 кілограми.

Проти минулого року державі продано більше молока на 16, яєць — на 10 процентів.

За роки одинадцяти п'ятиріччя рентабельність колгоспу імені Леніна, який спеціалізується на виробництві молока і овочів, складала лише 1,5 процента. За рахунок впровадження нових форм організації та оплати праці у першому році дванадцяти п'ятиріччя рівень рентабельності тваринництва (колишньої збиткової галузі) досяг 24 проценти, а від реалізації молока одержано по 239 тисяч карбованців прибутку. Якщо у 1986 році кожний реалізований центнер молока приніс господарству 7 карбованців 33 копійки прибутку, то в 1987 році — вже 13 карбованців 90 копійок.

За одинадцять місяців нинішнього року у середньому по колгоспу на корову надано 2864 кілограми молока, що на 356 кілограмів більше, ніж за відповідний період минулого року. Державі продано молока на 453 тонни більше, ніж торік. Собівартість центнера продукції становить 19 карбованців 90 копійок. Це на 2 карбованці 70 копійок менше, ніж торік.

Оплата праці операторів машинного доїння зросла майже на 40 процентів і становила 298 карбованців. Затрати праці скоротилися на 22 проценти.

У січні 1987 року в колгоспі імені Леніна почали організовувати сімейні підприємства ланки в молочному тваринництві. Першопрохідцем у цій справі став Микола Петрович Пелех. З дружиною Галиною Миколаївною він взяв групу нетелів — 50 голів. Згодом до них приєдналася дочка Світлана, яка до того працювала в Кіровограді.

Підприємство сім'ї Пелехів наслідувала сім'я Зубченків — Григорій Федосійович та Валентина Анатоліївна. У лютому 1987 року вони набули групу нетелів з 55 голів. За неповний закінчений період 1987 року сім'я Пелехів надала від парівки 3363 кілограми молока, сім'я Зубченків — по 3797. Кожна сім'я кредитувалася протягом року з розрахунку 2,43 карбованця за наданий центнер молока. По закінченні року було зробле-

но кінцевий розрахунок. Сім'я Пелехів одержала 6776 карбованців, сім'я Зубченків — 9876 карбованців.

Сьогодні в колгоспі імені Леніна на орендному підприємстві виробляють молоко всім сім'ям, у тому числі подружжя комсомольців Валентина та Сергій Биканови.

Працюючи за орендним підприємством, колектив молочнотоварного комплексу № 1 колгоспу імені Карла Маркса (завідуючий комплексом делегат ХХІІІ обласної партійної конференції Л. Є. Придибайло) за 11 місяців нинішнього року одержав від корови на 378 кілограмів молока більше, ніж за відповідний період минулого року. Затрати праці на центнер молока знизилися з 8,12 людино-години в минулому році до 6,24 людино-години. Собівартість центнера молока знизилася на 3 карбованці.

У колгоспі імені Ульянова в 1987 році за підприємством вирощували помідори 24 сім'ї з обласного центру. У середньому з кожного гектара вони одержали по 544 центнери томатів. На площі орендарів рентабельність помідорів склала 29 процентів.

За реалізовану продукцію 24 сім'ї одержали 34 578 карбованців. Середній заробіток сім'ї становив 1440 карбованців.

У 1988 році було укладено договір на підприємстві 198 сім'ям. Вони вирощували помідори, огірки, капусту на площі 124 гектари і з заводу радіовиробів п'ять сімей створили міжсімейну підприємську ланку, яку очолювала апаратниця очисних споруд заводу В. А. Бут. Кожна сім'я вирощувала по 0,25 гектара ранніх, по 0,30 гектара пізніх помідорів та півгектара капусти. Кожна із сімей за реалізовану продукцію одержала по 2409 карбованців.

На наступний рік колгосп імені Ульянова вже уклав договір на підприємстві 55 сім'ям робітників і службовців з Кіровограда.

Колгоспи імені Ульянова, імені Леніна, імені Шевченка, «Україна» та інші приміські господарства запрошують жителів обласного центру укласти підприємні договори на вирощування овочів, фруктів, кормових буряків.

АКТУАЛЬНО

«...Нові форми господарювання, що застосовуються нині в сільськогосподарському виробництві, на мій погляд, привабливіші від тих, що торують собі дорогу на підприємствах... Дуже багато людей, котрі постійно мешкають у місті, хотіли б узяти ділянку землі для вирощування, скажімо, овочів...»

Колгоспи імені Ульянова, імені Леніна, імені Шевченка, «Україна» та інші приміські господарства Кіровоградського району запрошують жителів обласного центру укласти підприємні договори на вирощування овочів, фруктів, кормових буряків.

МЕНІ двадцять чотири роки, маю кілька робітничих спеціальностей, зокрема, водія, автоскрепера, меліоратора. Міг би стати орендарем, вирощувати в одному з господарств технічні культури чи овочі, не виключена можливість зайнятися тваринництвом.

Хотілося б мати кілька пропозицій від керівників господарств, аби вибрати найоптимальніший варіант.

Дружина і донька згодні на переїзд.

Валерій ЗАСЯДЬКО.

м. Олександрія.

ЗГОДНІ СПІВРОБІТНИЧАТИ

Знаю, що в області широко застосовується вирощування сільськогосподарських культур на орендній основі. Якщо колективу однієї з тракторних бригад, де впроваджено цю прогресивну організацію праці, потрібні висококваліфіковані механізатори — повідомте. Готовий хоч завтра підписати договір і виїхати на роботу.

Микола КРЕЙТОР.

м. Кіровоград.

Я — продавець, але не боюся ніякої сільської роботи. Заплюбки вирощувала б гусей, качок, іншу живність. Якщо від керівників господарств надійдуть подібні пропозиції — відразу повідомте.

Валентина КОСТЕНКО.

м. Кіровоград.

Нашому господарству потрібні доглядачі великої рогатої худоби, доярки, механізатори, усього 15—20 чоловік. З усіма можемо укласти договори на орендний підряд. Для початку гарантуємо місце в гуртожитку, триразове харчування. Гадаю, що при старанні орендарі матимуть досить високу заробітну плату.

М. ЛОХВИЦЬКИЙ,

голова колгоспу імені Кірова.

Компаніївський район.

НЕ ЗАБУВАЙТЕ ГОРОДЯНІ!

Постійно мешкають у місті, хотіли б узяти ділянку землі для вирощування, скажімо, овочів. Я — один з переконаних прихильників цієї справи і, якщо буде можливість, — потенційний орендар у майбутньому.

Мешкаю в Кіровограді, працюю технологом у виробничому об'єднанні «Друкмаш». Маю вищу освіту, одружений, ростуть двоє дітей. Що ще? Окрім ос-

новної спеціальності можу працювати токарем, фрезерувальником, слюсарем по виготовленню нестандартного обладнання.

Чим привабливіше мене оренда? Відповім: нові форми господарювання, що застосовуються нині в сільськогосподарському виробництві, на мій погляд, привабливіші від тих, що торують собі дорогу на підприємствах. Тут шир-

ший простір для ініціатив, пошуків, більша самостійність.

Отже, пропоную свої послуги. Візьму ділянку землі в одному з господарств поблизу Кіровограда. Згоден вирощувати картоплю, помідори, цибулю, інші овочі.

З повагою

РОЖКОВ Сергій Миколайович

Моя адреса: м. Кіровоград, вул. Космонавта Попова, 26, корпус 1, кв. 136.

ТАЛОН ОРЕНДАРЯ

Прізвище, ім'я, по батькові

Вік

Склад сім'ї (з укаванням віку та спеціальності дорослих її членів)

Ваша професія (якщо маєте їх кілька — перелічіть)

Який вид оренди і в якій галузі хотіли б взяти на який строк?

Ваша адреса, місце роботи

ТАЛОН ЗАМОВНИКА

Район

Село

Колгосп

Прізвище ім'я та по батькові керівника господарства

В якій галузі і на який строк можете ви запропонувати оренду?

Які умови будуть створені орендаром?

Потреба господарства в кадрах (вказіть працівників яких спеціальностей, скільки потрібно вам для постійної чи сезонної роботи)

Ці талони виріжте і направте на адресу редакції.

3

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

1 січня 1989 року

ВІТЧИЗНА

В УРЕМНІ роки після Великого Жовтня були Радянської влади. Наш обов'язок — зробити так, щоб подвиги героїв громадянської війни не були забуті. Серед героїв громадянської війни так мало знаємо. Із цілого ряду об'єктивних причин, зумовлених насамперед складнощами суворого періоду боротьби за владу Рад, до нас дійшло мало архівних документів. Надто гарячі були ті героїчні дні, щоб можна було думати про планомірне збирання й запис фактів. І все ж історичні документи були записані... Незважаючи на те, що, як писала в своїх спогадах «Один год» Е. Бош: «...постійні евакуації змушували знищувати оригінальні до-

кументи».

В СЕУКРАЇНСЬКИЙ з'їзд Рад відбувся 11—12 (24—25) грудня 1917 року. Делегати з'їзду заявили про «цілковиту підтримку Жовтневої революції, схвалили внутрішню і зовнішню політику більшовицької партії і Радянського Уряду, гаряче вітали Раду Народних Комісарів за її рішучу боротьбу проти буржуазної контрреволюції в усіх її проявах».

В умовах жорстокої класової боротьби першочерговим завданням першого Радянського Уряду України була мобілізація сил на розгром націоналістичної Центральної ради. Все це вимагало в першу чергу створення революційних збройних сил України. Вже 25 грудня 1917 року Народний Секретаріат прийняв постанову про формування частин

і селянських депутатів України і комітети військових частин. Комплектування полку йшло активно. У перші дні до нього записалися неграмотні вахмістри та студенти, робітники міста Харкова. За кілька днів у полку налічувалося близько 700 чоловік. Бійці 1-го революційного полку Червоних козаків дали урочисту присягу до останньої краплі крові боротися за перемогу Радянської влади. Свою присягу вони виконали повністю.

За короткий відрізок часу більшовики зуміли перетворити нову частину на згуртовану бойову одиницю. Командир полку В. М. Примаков, який на той час звався «червоним отаманом», вже в січні 1918 року доповів Українському Радянському Уряду, що полк Червоного козацтва в складі 700 чоловік може

В телеграмі на ім'я К. Є. Ворошилова П. Ю. Дибенко повідомив, що Знамянка вільна, захоплено значні трофеї: кулемети, гвинтівки, коплени кілька вагонів з продовольством, броньовик, кілька вагонів з продовольством тощо. Із Знамянки війська Червоного козацтва направились на відпочинок в Олександрію, потім визволили від петлюрівців сандрію, потім визволили від петлюрівців Користівку Знамянського району. На станції Користівку Знамянського району 1-го полку Червоного козацтва розташувалися частини 1-го полку Червоного козацтва. Відразу ж після визволення населених пунктів у повіті було створено Повітовий Революційний Комітет, який виконував функції тимчасового органу Радянської влади до повітового з'їзду Рад.

Зміцненню Радянської влади на місцях допомагали політоргани полку Червоного козацтва і особисто В. М. Примаков. Він брав активну участь в роботі Олександрійського парткому, виступав на партійних зборах. У селі були направлені комуністи для організації комбідів (комітетів бід-волосних ревкомів і комбідів (комітетів бід-волосних селянам політичного й воєнного становища в країні. Повітовий ревком здійснював заходи щодо налагодження роботи підприємств, організовував заготівлю хліба і транспорту для робітників і Червоної Армії. При допомозі бійців в Олександрійському повіті був сформований полк для боротьби з контрреволюцією.

Червоної Гвардії. ЦК РСДРП(б) та РНК направили на Україну Ю. М. Коцюбинського та В. М. Примакова, які відіграли значну роль у створенні українських революційно-військових сил.

31 грудня 1917 року Народне Секретарство військових справ України звернулось до трудящих Республіки. У зверненні говорилось: «...Контрреволюція вступила у відкриту боротьбу з Робітничо-Селянським Урядом Української Народної Республіки, намагаючись зірвати справу миру, зупинити революційний рух, який несе позбавлення всьому трудовому народу з-під буржуазного ярма. Разом із заможним донським козацтвом, на чолі якого стоять генерали Каледін і Корнілов та царський наймит Алексєєв..., помічники і капіталісти почали громадянську війну і розпалюють національну ворожнечу між українцями і великоросами. Щоб розбити нашу братерську сім'ю трудового народу... вороги на Україні формують «курені смерті» і «Білу гвардію». Для боротьби з озброєною силою буржуазії ми повинні створити свою силу, силу революційного війська, яка зможе озброєною рукою врятувати революцію і старті буржуазію з лиця землі. Ми твердо вирішили організувати революційний загін, який, як один чоловік, стане на боротьбу з контрреволюцією на Дону і на Україні — загін Червоного козацтва».

Народним Секретаріатом у військових справах 17 січня 1918 року видано наказ № 2 «Про організацію апарату» цього секретаріату. Наказ підписали Тимчасово виконуючий обов'язки Народного секретаря військових справ Ю. М. Коцюбинський і комісар по організації Червоного козацтва В. М. Примаков.

Безумовно, Червона гвардія відіграла велику роль у боротьбі проти внутрішньої контрреволюції, але інтереси оборони країни вимагали кращої організації збройних сил республіки. У зв'язку з цим Народний Секретаріат, виконуючи волю трудового народу України, 20 січня 1918 року прийняв декрет про організацію регулярної робітничо-селянської армії — Червоного козацтва.

ПЕРШИЙ полк Червоного козацтва почав формувати у Харкові колишній царський засланиць, учасник штурму Зимового палацу Віталій Маркович Примаков. Такі ж революційні загони появились і в інших містах. Червоногвардійські загони та загони Червоного козацтва становили на перших порах збройні сили молоді Української Радянської Республіки.

Сформовану В. М. Примаковим першу збройну революційну частину Народний Секретаріат назвав так: «1-й полк Червоного козацтва». Цим найменуванням Радянський Уряд України підкреслює класову відмінність від так званого «вільного козацтва», яке складалося із куркулів та міської буржуазії. В самому найменуванні «Червоне козацтво» позначився інтернаціональний характер нової Червоної Армії.

Для Червоного козацтва визначався добровільний принцип комплектування. Приймали бійців та командирів лише за рекомендацією революційних та профспілкових організацій. Відповідальність за проведення організації регулярної робітничо-селянської армії покладалася на Ради робітничих, солдатських

виступати на захист молоді Радянської влади. Революційні солдати, червоногвардійці і червоні козаки стали тією збройною силою, яка відстояла завоювання Жовтня на Україні.

Ишов 1918-й рік, рік боротьби проти іноземних загарбників. В січні 1918 року Примаков в супроводі бронепоезда зі своїм полком Червоного козацтва вийшов із Харкова. Під Полтавою зав'язався бій із тайдамаками, в якому червоногвардійці, червоні козаки здобули перемогу. Після цього полк рушив до Києва, але взяти його з ходу не зміг. Примаков пішов на сміливий маневр, внаслідок якого 27 січня місто Київ було визволено; Примакова призначено Надзвичайним комісаром по боротьбі з контрреволюцією.

Наприкінці 1918 року становище на Україні ускладнилось тим, що в умовах краху австро-німецької окупації та гетьманщини в ряді районів Республіки владу захопила буржуазно-націоналістична Директорія. По всій території республіки від нейтральної зони до Чорного моря діяли партизанські загони. Треба було їх об'єднати і утворити єдину грізну силу проти петлюрівців. У нейтральну зону посилюють більшовиків, серед них і Примакова, для проведення революційної роботи. Революційно настроєні селяни і робітники — жителі нейтральної зони кидали свої місця і вливалися в Червоне козацтво, в загін М. О. Щорса та в загін київського століяра, нашого земляка В. Н. Боженка. Влітку 1918 року в Червоному козацтві було три курені по 1000 чоловік в кожному. У війську треба було зміцнити революційний порядок. Один з куренів перевели до загону Василя Боженка, зміцнивши Таращанський полк, другий влився до Богунського полку Миколи Щорса, третій — у Новгород-Сіверський полк Черняка. Кінна частина загону Примакова налічувала 300 шабель при 4-х гарматах і становила 1-й Червонокозацький загін.

Протягом 1918 року бійці цього загону вели непримиренну і тяжку боротьбу з численними ворогами революції. Багато героїв полягло в степах України, на берегах Дону й Десни...

1919 РІК, за визначенням В. І. Леніна, був одним з найкритичніших для соціалістичної революції. В умовах наступу на територію України денікінської армії та розгулу бандитизму постало завдання мобілізації всіх сил і засобів для оборони республіки. На Україні було оголошено військовий стан. Сотні відважних бійців 1-го полку Червоного козацтва, переважені, загартовані в боях, були готові продовжити боротьбу. Визволивши більшу частину Лівобережної України, бійці Червоного козацтва вийшли до Дніпра. Вони утворили широкий плацдарм на правобережній Україні для дальшої боротьби з військами Директорії.

1919-й рік — це рік боротьби славних червоних козаків і на території нашої області. Після форсування Дніпра полк Червоного козацтва вийшов у район Кременчука. Із жорстокими боями бійці загону підійшли до Знамянки Олександрійського повіту. 5 лютого 1919 року сюди прибули з півдня червоні партизани П. С. Ткаченко. Наступного дня знамянці урочисто зустрічали полки 2-ї Української Радянської дивізії і Червоних козаків, які очолював В. М. Примаков.

Де тільки і проти кого не довелось воювати червоним козакам! В серпні 1919 року загін переріс у бригаду, а в жовтні того ж року — в кавалерійську дивізію.

...У страшу холоднечу й хуртовину, після того, як латиські стрільці прорвали оборону контрреволюційних військ, у прорив кинулися червоні козаки. За 37 годин вони заглибились на 120 кілометрів у ворожі тили.

Член Реввійськради С. Орджонікідзе надіслав листа В. І. Леніну: «Дорогий Володимир Іллічу, нами вдалося прорвати фронт ворога. У прорив пущено кавалерію Примакова». Чотирнадцять рейдів здійснили кавалеристи-червонці. Кіннотники безстрашно громили гайдамаків, викликали страх у найдобірніших ворожих полках. Один з п'яти відвойованих денікінських бронепоездів — бронепоезд «Генерал Дроздов» було перейменовано на «Червоного козака».

У червні 1920 року червоні козаки мали великі сутички з білополяками, здійснили історичний Проскурівський рейд їхніми тилами. 5 липня реорганізована 8-ма Червонокозацька дивізія розгромила 6-ту Білопольську армію графа генерала Роммера. В цьому рейді червонцями було захоплено багато військової техніки і полонених. Примакову привели коня генерала Роммера. В листопаді 1920 року війська Петлюри були остаточно розбиті. За Галицький рейд командир кіннотників одержав у нагороду золотий портсигар із написом: «Безстрашному рейдистові командирові Червоного козацького корпусу т. Примакову на пам'ять про чотирнадцять рейдів від командира Уборевича». А загалом Віталій Примаков був нагороджений трьома орденами Червоного Прапора.

Було в Червоній Армії кілька кавалерійських бригад, але одна з них виділялася в громадянську війну своїми героїчними подвигами та класично проведеними воєнними операціями — це Перший корпус Червоного козацтва В. М. Примакова. Бойовим подвигом Червоних козаків у роки громадянської війни дано високу оцінку в книзі Воєнного видавництва Міністерства оборони СРСР за 1962 рік «Трубаки трубача тревогу».

У складі 8-ї дивізії Червоного козацтва в 1920 році брав участь у громадянській війні й олександрієць П. К. Кошовий, який у роки Великої Вітчизняної війни став двічі Героєм Радянського Союзу. Після громадянської війни, до речі, навчався в Єлисаветградській Кавалерійській школі імені С. М. Будьонного. Так славні традиції червоних козаків знаходили своє продовження в діяннях армії нового типу — Збройних Сил СРСР.

Кіровоградці свято шанують пам'ять про героїзм Червоного козацтва. В м. Знамянка одна з вулиць носить ім'я Примакова. В с. Володимирівці Знамянського району обладнано кімнату-музей Червоного козацтва. В селі Фурманівці Новоукраїнського району нашої області один з перших колгоспів мав назву «Червоне козацтво» (пізніше перейменований на «Победу»).

Л. БІЛАШ,
член секції історико-революційних пам'яток обласного Товариства охорони пам'яток історії та культури.

4

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

1 січня 1989 року

А. Д. ДОНЧЕНКО,
заступник начальника головного планово-економічного управління облвиконкому:

Думаю, що інформація про те, як в нинішньому році виконуватимуться плани по будівництву житла в Кіровограді і області, зацікавить багатьох читачів молодіжної газети. Сьогодні близько 7 тисяч сімей по області воюють за житло, змушені витратити на оплату приватну квартиру, витрачаючи на оплату значну частину свого заробітку. Ще 9360 сімей проживають в гуртожитках і будинках для малосімейних. А всього на черзі в житлово-будівельних кооперативах області донедавна нараховувалося близько семи тисяч сімей. Нині ця цифра зменшилася майже на 900. Саме така кількість пастивників справила поворіт минулого року. Цьогорік до них приєднається ще більше шістьох сімей.

Що стосується черговиків, котрі стоять на квартирному обліку для одержання житла із так званого державного сектора, тобто того, котре фінансується за рахунок централізованих державних капіталовкладень і фондів соціального розвитку підприємств, то їх по області близько 37 тисяч, у Кіровограді, зокрема, — 15 145. Якщо в минулому році по області було введено 230 тисяч квадратних метрів житла (приблизно 4200 квартир), то в нинішньому ця цифра сягне 250 тисяч (це майже 4700 квартир). Так що, як бачите, темпи будівництва зростають і зростатимуть далі, бо з тих багатьох тисяч сімей, взятих на облік, більше шести тисяч стоять на пільгових чергах. Серед них найбагаточисельніший контингент — багатодітні сім'ї, їх в області 1457.

Зводяться так звані відомчі будинки. Приміром, у IV кварталі цього року планується вдаті 67-квартирний будинок для робітників Кіровоградського ремонтно-механічного заводу імені Таратуті.

Продовжуватиметься будівництво об'єктів соціальної інфраструктури, зокрема, шкіль і дитсадків. На нинішній рік в області планується звести 8 шкіл на 5388 місць. Одна з них буде збудована в Кіровограді у 102 мікрорайоні будівельників ВУ «Цивільбуд-2». До нинішніх 15-ої і 33-ої шкіл будуть зроблені прибудови.

У новому, 1989 році наше місто одержить новий дитсадок на 320 місць, ще один (на 280 місць) з'явиться наступного року.

Ю. П. КИСЕЛЬОВ,
заступник начальника обласного відділу охорони здоров'я:

Найперше — вирішиться нарешті питання про обслуговування села «швидкою допомогою». При сільських лікарнях буде працювати «швидка», що надаватиме допомогу на території з населенням 5000 чоловік. Раніше «швидка» практично працювала на райцентр.

Таким чином, 300—400 сіл області зможуть цього року одержати невідкладну медичну допомогу. Забігаючи наперед, скажу: до 1990 року має вирішитись питання надання медичної допомоги всім населеним пунктам області. Друге. За рахунок скорочення штатів вросли зарплата медичних працівників (на 5 процентів). Передбачається зробити перші кроки, а так вважаю, щодо об'єктивності оцінки роботи лікарів. Йдеться про зарплату системою «виліка».

Головний лікар визначатиме згідно спеціальних критеріїв виробіток кожного працівника ввиреного йому медичного закладу. Одна з головних опіон — індекс результату лікування.

З починком, як-то кажуть. Адже давно назріла необхідність передати на місця економічні важелі управління.

Я не дарма наголосив — це перші кроки. В ідеалі уявляю так: лікаря вибирає хворий. Тоді не кваліфікованим «фахівцем» просто не буде життя в колективі. Плюс — навантаження на лікарів. Приймаю, приміром, двох хворих — одержую дві карбованці, чотирьох — чотири і т. д. Тоді підвищиться якість обслуговування і кількість прийнятих хворих.

Про нові лікувальні заклади. Починаємо будівництво Світловодського та Олександрійського (по 60 ліжок) пологих будинків. Цього року стануть до ладу дві поліклініки в обласному центрі — № 3 та ЛСУ. Новий пологовий будинок в Кіровограді почне будуватись в 1990 році.

І останнє. Кооперативний рух не обминує і медицину. «Здоров'я», «Авіценна», «Дихання» та інші — ці кооперативи, що діють в обласному центрі, вже зараз стали надійною підмогою в системі охорони здоров'я.

Г. І. КНИШОВ,
начальник обласного управління житлово-комунального господарства:

Чим відає наше управління сьогодні? Рахуйте: водопровідно-каналізаційне, теплове господарство, ремонтно-будівельний трест по ремонту житла і закладів соціальної побутової (лікарень, інтернатів тощо), готельне господарство, оранжерейне, ритуальне обслуговування, освітлення міста, його прибирання, шляхово-будівельне, експлуатаційне господарство тощо — всього вісім галузей і чотирнадцять підгалузей.

Чи багато кіровоградців знають, що із 326 кілометрів комунікаційних труб, прокладених під містом, принаймні 90—100 треба міняти негайно, бо вони вже давно відслужили свій строк?

Торік обсяг намічених робіт ми не виконали: силами водоканалу і обрембудтресту замінили всього лише 8,5 кілометрів труб, у нинішньому на цих роботах планується освоїти близько 80 тисяч карбованців (це приблизно 7—8 кілометрів).

Можна було б і підвищити ці темпи, якби не дошукляла постійна недовна забезпеченість відповідними матеріалами і механізмами, бо міністерство наші замовлення виконує процентів на тридцять.

Довго і безрезультатно б'ємось із промисловими підприємствами, кожен з яких відповідно із прийнятими рішеннями має налагодити використання води по замкнутому колу, тобто вона повинна очищатись і там же, знову надходити у виробництво. Це збільшило б подачу води населенню. Рішення є, але чи буде воно виконане і в цьому році, сказати не берусь: тільки «Дружмаш» налагодив поки що цю роботу.

Реконструюватиметься теплова мережа, буде введена в експлуатацію котельня по вулиці Полтавській, продовжуватиметься робота по введенню нових методів обслуговування житлового і соціально-побутового фонду.

Ці та інші завдання вирішуватимуться житлово-комунальними службами області, в та кож організованими при них кооперативами, серед яких найвищої оцінки заслуговують два олександрійських кооперативи «Чистота», котрі займаються вивозом побутового сміття із приватного сектору.

**ЩО НАМ ГОТУЄ
РІК
ГРЯДУЩИЙ!**

Таке запитання напередодні Нового, 1989-го року наші кореспонденти О. Пилипенко та А. Безтака поставили перед відповідальними працівниками служб і управлінь облвиконкому.

М. М. МЕДВЕДЕНКО,
начальник обласного управління побутового обслуговування:

Сьогодні так виходить, що будь-яка сфера діяльності людини або її обслуговування співіснує з певними проблемами і ми не просто працюємо, а постійно їх вирішуємо. Побутова сфера — теж не виняток. Про це свідчать і критичні стріли з боку преси, і поведінка багатьох клієнтів, які тепер часто користуються послугами кооператорів.

Щоб активізувати свою роботу і розширити послуги для населення, намічено значно збільшити в нинішньому році мережу наших підприємств. Зокрема, новий Будинок побуту, де виготовлятиметься трикотаж, модельєрне взуття і працюватиме перукарня, з'явиться в 102 мікрорайоні обласного центру. Ательє «Молодіжна мода» по виготовленню трикотажу і пошиву взуття відкриється у новому будинку по вул. Гоголя, ще одне ательє, де теж шитимуть взуття, з'явиться на вулиці Родимцева.

У Новомиргороді і Долинській стануть до ладу павільйони, де можна буде скористатися послугами хімічисти і пральної по самообслуговуванню. Спеціально для хімічисти такий павільйон буде зведено і в Новоукраїні, бо пральня тут відкривається у відремонтанованому приміщенні колишньої бані. До нинішніх подібних пралень в Кіровограді додється ще одна по вулиці Попова.

Зараз в обласному центрі працюють 24 майстерні по ремонту взуття, 8 з них — термінові. Ми прагнемо, щоб і в решті шістнадцяти був хоча б один майстер, який виконував би терміновий дрібний ремонт.

Нові будинки побуту в 1989—1990 роках з'являться у Знаменці, Устинівці, Новоукраїні.

І. І. МАРКОВСЬКИЙ,
начальник обласного управління торгівлі:

Розвиток матеріально-технічної бази торгівлі цього року певною мірою вселяє оптимізм. В обласному центрі відчиняють двері і приймають своїх перших покупців меблевий салон «Затишок», магазин «Ветеран», універсам «Кіровоградський». У Кіровограді, Світловодську та Олександрії планується відкрити продовольчі магазини з реалізації товарів, вироблених підприємствами місцевої промисловості, в Олександрії — торговельний центр; в Гайвороні та Світловодську — комісійні магазини. Починається будівництво ярмаркового павільйону для проведення загальноміських торговельних заходів у Кіровограді, введемо в дію промтоварний склад у Світловодську, має бути побудована склотарна база в обласному центрі.

Перелік цей можна продовжувати. Розгорнути досить широкий фронт будівництва торговельних закладів допомагають нові форми господарювання.

Хай читач не подумав, що за останнім — самозаспокоєння, ейдоричний стан працівників торгівлі. Проблем — маса. Будувати будують, але йносять чималеньку Пільку за два останні роки торгівля втратила близько 10 магазинів загальною площею 2,5 тисячі квадратних метрів. Жителі обласного центру можуть заздалегідь сказати: «Ласушка», «Дінерелло», «Дитяче харчування»...

На сьогодні гостро постає питання про прийняття склотарні від населення. Сподіваємось, що рішення міськвиконкому, котре зобов'язало ряд підприємств міста поставити 8 збірних павільйонів, значною мірою розв'яже цю проблему.

Ще одне: відкриваємо відділи продовженого режиму роботи торговельних закладів до 22-ої—23-ої години. Підтримуємо й індивідуальну трудову діяльність, яка розвиватиметься й далі (торік товари «індивідуалів» продано на суму 470 тисяч карбованців).

І останнє. При УТО «Кіровоград» незабаром почне функціонувати інформаційно-диспетчерська служба (телефон — 0-53). Покупці матимуть змогу одержати інформацію про наявність товарів, режими роботи торговельних точок, певніми в торгівлі.

Розвиватиметься й немагазинна торгівля...

М. П. КОТЕНКО,
заступник начальника територіального виробничого об'єднання автомобільного транспорту з пасажирських перевезень:

Госпрозрахунок і дотація. У наш бурхливий час перебудови важко уявити, як можуть уживатися ці два слова. Можуть, вияляється. Наше ВО вже рік на госпрозрахунок, але від держави отримуємо дотацію у розмірі понад мільйон карбованців щороку на покриття збитків від пасажирського транспорту. У Кіровограді перевезення одного умовного пасажера обходиться в 9,6 копійки, в Олександрії — 10,2, а в Світловодську — 12,21.

Жителям області можна з певністю сказати: підвищення цін на талони (до 10 копійок) не передбачається.

Про міський автотранспорт. Плануємо розірвати 111-й маршрут на переїзді в районі Балашівки. Чому? Простий автобус, маршрут яких має тривати не більше 40 хвилин, тільки на переїзді часто-густо складає 20 хвилин. Ми несемо матеріальні збитки, та й люди невдоволені — запізнюються на роботу тощо.

Шиндше всього заплануємо маршрути під №№ 108 і 122. Маємо домовленість з тролейбусним управлінням пустити по їхньому четвортму маршруту зі зворотнім ходом автобус 6 серйозні підстави об'єднати 131-й і 123-й маршрути, але вже 13-й рік будівельники не можуть збудувати звичайного міст на через Інгул.

У Світловодську «пустимо» маршрут по вулиці Приморській (два автобуси), в Олександрії — оновимо парні (теж дамо два автобуси).

Щодо міжміських перевезень. Відкриється маршрут Новомиргород — Київ, Олександрія — Дніпропетровськ (додашковий рейс). Кіровоград — Генічеськ, відновимо — Кіровоград — Сімферополь. Вивчається можливість відкрити маршрут Кіровоград — Тираспіль.

Значно збільниться (особливо — в Кіровограді) маршрутичних таксі (одержали 14 «Рафін»).

Коротко про таксі. Тільки в Кіровограді нині згідно нормативних документів не вистачає понад 100 таксомоторів. Цього року одержуємо 29 таксомоторів, 25 з них залишаться в Кіровограді. Вони працюватимуть на газівому паливі.

5

**«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»**

1 січня 1989 року

Важко передбачити погоду, яка буде в перший день 1989 року. Але напередодні свята, коли Дід Мороз побував в гостях у виробників, у продавців «Дитячого світу», познайомився з лісником, вулиці Кіровограда, були засніженими.

Білосніжно від халатів було й у 23-му цеху ВО «Друкарство». Здебільшого тут працюють дівчата. У всіх — чудовий настрій.

Весело і гарно на душі у Валентини Жук, слюсаря-слюсарки та її подруг; і працюється непогано: є деталі, а значить — є й робота.

— Подаруй нам у наступному році, — звертається до Діда Мороза В. Жук, — багато-багато деталей. Щоб не простоювали ми, щоб ритмічним було наше виробництво!

— А в мене до тебе, Діду, прохання, — це вже Лілія Лісничка, технік-хімік

мічної лабораторії Кіровоградського центру гідрометереології, — попроси керівників великих підприємств нашого міста, щоб заводські труби поменше забруднювали повітря.

Лісничка Кіровоградського лісництва Олександр Шишко щиро радіє приємностям 1988 року — отримав квартиру, посадив близько тисячі дерев.

— Кожна людина мріє за життя посадити своє дерево. У мене є заповітна мрія на 1989 — я хочу посадити їх цілих дві тисячі. На радість, на щастя, — так говорив Діду Морозу Олександр Шишко.

Ну, а Вячеслав Резниченко, працівник станції техобслуговування, запевняє не лише Діда Мороза, а й усіх водіїв, що ремонт автомобілів здійснюватиметься в нинішньому році вчасно і високоякісно. Прийнятні краще, ніж у минулому.

...У відділі «Дитячого світу», де продавали новорічні прикраси, Діда Мороза, який до цього часу ходив сам по місту, запросила за прилавком Снігуронька. І хоча Дід не був знавцем тонкощів торгівлі, але спокусився за проханням: дуже вже хотілося запитати Снігуроньку, що їй приніс старий рік.

— Улюблену роботу! Адже я прийшла в 1988 працювати в «Дитячий світ», продавцем.

— А новий? Є в тебе заповітна мрія 1989 року?

— Звичайно! Ось торба в тебе порожня. Немає цукерок. Піді нули їх у «Ласунці»...

Дід Мороз оббігав усі місто, а цього магазину не знайшов. Прибіг під вечір і скаржиться:

— Немає, Снігуронько, такого магазину.

— Є, Діду, є! По вулиці Карла Маркса. Однак, там вивіску хтось зняв.

— Снігуронько, що ж робити!

— Попроси, Діду, працівників відділу торгівлі обласвиконкому і міськвиконкому, щоб відкрили новий магазин з вивіскою «Ласунка» і, звичайно, щоб там були цукерки.

— Думаю, Снігуронько, що питання бути чи не бути «Ласунці» в Кіровограді вирішиться на користь жителів нашого міста...

— Давай, Дідуся, торгувати. Бо, дивись, яка он черга за ялинковими прикрасами...

Там, за прилавком, Дід Мороз і познайомився з Снігуронькою. Нею була продавець відділу ялинкових прикрас Ольга Кирсаненко.

Ну, а Дідом Морозом був Юрій ЯРОВИЙ.

* * *
Є пісня. Її відспівали
За іншого часу й пори,
Коли ще гучали цимбали,
Коли ще звучали хори.
Та в світі, де стало затісно
Для псі (паївний мотив),
Я бачу, як сіро і пісно
Без неї між днів суєти!
Ступаю немов по камінню,
Ступаю немов між каміння.
Приходить важке розуміння:
Без пісні цієї — амінь!
Хоч скільки гучали цимбали
Мов голосу вічного вість,
Даремно розумні казали
Про пісню: морока не з'ється!
Прорвавшись у пору модерну,
Забули ми про джерело...
Ордою духовної черні
Безпам'ятство наше зійшло.
Із чого ж слов'янство радіє,
Минувши фатальну межу?..
Ця пісня — любов і надія,
Востаннє вам, люди, кажу!

Ця пісня — слеза і прощення,
У неї правдиве лице.
Це суть наша зболена й щемна...
НЕВЖЕ МИ ЗАБУЛИ ПРО ЦЕ?

ВАЛКА

Хоч скільки чумацького щастя,
Та порівну буде на всіх...
Модерні міста в новочасі —
Пора вже добратись до них!
Скрипуча натруджена валка
З волами, сірими піллі!
В століттях — і смішно, і жалко —
Нашадки забули про сіль.
Хропуть в кам'яних насадках,
Бо рання, як бачим, пора.
На ці новочасні порядки
Суворо ватаг позира.
Для нього, одвічного сина,
Немає ні часу, ні дня.
Він валку довіку вестиме
В майбутнє степів павманія.
Для нього — ні болю, ні долі.
Юдолі земної не раб,
Він диває валку поволі,

Хоч місто, хоч темний байрак,
Попереду валки важкої
Сягнута дорога лягла...
Ледь зойкне луна за рікою,
Як валка — немов не була!
Та знову і знов повертає
З пікуди похмурий ватаг.
І пада роса на отави.
І зойка за річкою птах.
Та й тільки: дорога чорніє.
Та й тільки: татарська стріла.
Та й тільки: лиш вітер повіє,
Як валка — немов не була...
У мого чумацького степу
Душа — вікова тайна.
Довіку, як місячний серпик,
Ця валка мина й не мина.
Бреде монотонно й судомно —
Важений і болісний двиг...
Вертається — з дому й додому —
По лунах пісень вікових.

Ті, хто відбув, — невже минули все,
Як тирса під копитами орда!
А як же ті дороги й ті сліди,

Що ними вже безпам'ятство танцює?
Що значать очі молодих світів,
Де іскри страху із кострищ повітря,
Де сніг зневіри, наче півт на вітах,
Де болю цвіт і в суєслав'ї слів?
Це ж звідки голос: давнього нема? —
На тирсі кров'ю писані знамення
Ти не узриш,

якщо забув імення,
В якому пам'ять поколінь дріма.
Вони пішли, відбувши... Ти ще тут.
Вони в тобі — чи ж відаєш, навіщо?
Тобі у спину дикий вітер свище
З віків орда,

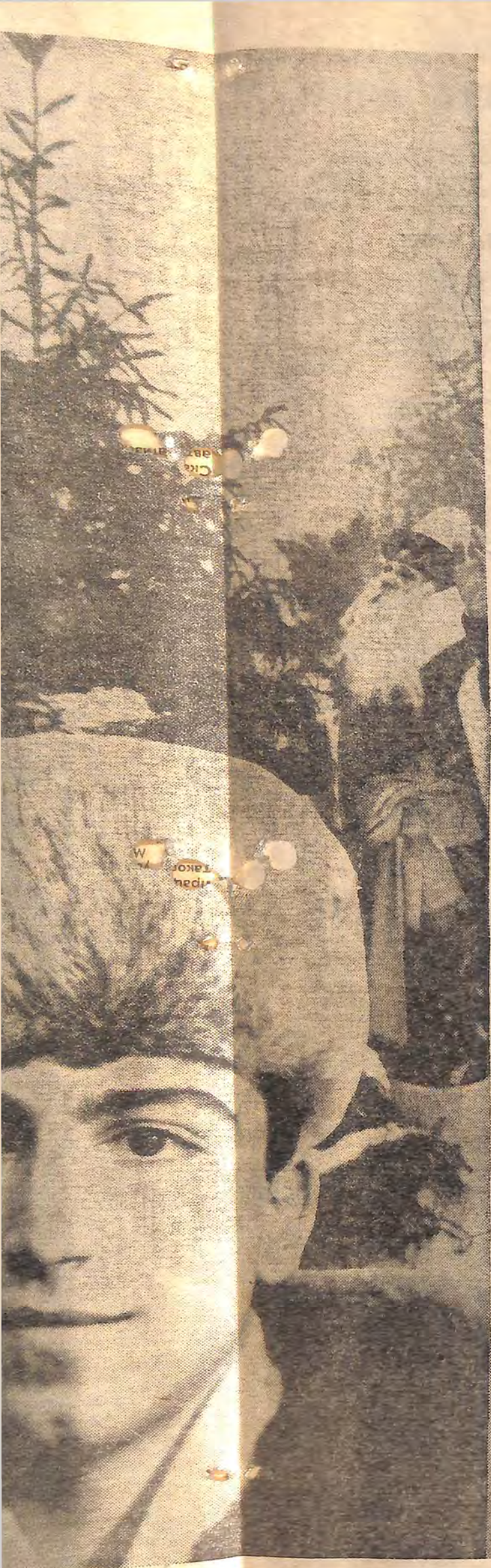
де пам'ять роду тнуть
Чужі мечі... Там тисячі волаць,
Там і твоє, прип'яте до руїни,
Де Чураївні голос — як билина
На полі брані,

рабства
і ридань!

* * *
Не боюся нового — боюся повторитися
вічно

І, як не грек стародавній,
шукати у кола кінця...
Це дівчино міське
як струмочок
Це задимлене місто
росте
Нам не страшно
чому
Що заковане в каміні
минуло
Вже стежки заростають
І плачуть
Вже лелеки минають
гіздові
Ми — по колу
до нових
В павутинні часів
до нових
Що ж там предок
нам віщі уроки
І які ще уроки
тепер?

* * *
У цій рантєвій
Коли душа скорялася

Фотографує
ВАСИЛЬ
ГРИБ

ЖУРНАЛІСТ
ЗМІНЮЄ
ПРОФЕСІЮ

Дід Мороз оббі-
гав усе місто, а «Ла-
сунки» не знайшов.
«Немає, Снігуронь-
ко, такого магази-
ну...».

6 7

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

1 січня 1989 року

Петро
СЕЛЕЦЬКИЙ

ДОЛЕТІЛИ,
ЯК ЛЕЛЕЧИЙ
КЛИН...

І, як не грек стародавній,
Щукаєш у кола кінця...
Це дівчесько міське,
Як струмочок — мале й іронічне.
Це задимлене місто
росте із малого сілця...
Нам не страшно нового —
чому ж боїмося старого,
Що заковане в кола
минутих віків і життів?
Вже стежки заростають.
І плачуть гудроном дороги.
Вже лелеки минають
гніздов'я залізних дахів.
Ми — по колу, по колу...
Ми й досі не знаємо, доки...
В павутинні часів,
до новітніх пріяті галер.
Що ж там предок далекий
шепоче про віщі уроки
І які ще уроки потрібні нам, вченим,
тепер?!

У цій раптової радості ранковій,
Коли душа скорилася: «Воді»,

Я вам чужий і трішки загадковий,
Але повірте — це не назавжди.
У цьому світі гостем цього літа
Я з вами вік би, може, вікував
Там, де гніздов'я мальвами зігріті
І дівчачі у шелесті отав...
Та не велить знеможена дорога,
Заплакана від ранньої роси,
Я тривога тіпню вільного касога
Крадеться степом крізь глухі часи.
Він — проти сонця,
Він — лицем до сходу,
До тих віків, де загубився слід
Його дороги і його народу,
Куди забуто перевіз і брід.
Так хай же жоден літопис не тліє,
Коли вже й Калка-річка висиха...
Ми ще чужі, як забуття й надія,
Ми ще чужі, як цілина й соха,
Та в глибині часів не потонули...
Ми долетіли, як лелечий клин
Із вірної, і суцільної етому ми
На цій землі гніздов'їв і калпа.

Благословляю первородний гріх
Знайомі мої Громоклеї,
Гримлять громи і чубляться за неї,
Ще й блискавиця блиска поміж них.
І гостро жаль,
що в пам'ять не збереш
Усього, чим відлічували доли...
Вже онде осінь юна йде додому
(Вона, як ми, вертатись мусить теж),
А тут громи упали до колін
Ріки-сріблянки
рокатанням дужим!
Ще зелен лист. Ще буйний цвіт жоржин,
Ще синь ріки співзвучна дням
і душам,
Вже не пісок, а тільки попіл. Попіл.
Палає захід. Дотліває жар.
І дим тікає... А потім...
що там — потім?
Невже, як перш, пекельний рій бажань?
Невже прийшло,
війнуло,

обпалю. —
А сад цвіте, довіку неспалим?
Ще тліє жар,
а він квітує біло —
І що той біль? І що ядучий дим?
Плыве, плыве.
Пругке брунатне гілля
Пелюстки білі міцно облягли.
А дим повз них,
мов дядько на похмілля,
А дим повз них,
немов забув, коли
Ще віттям був лапатим яблуневим
Ще доки з нього цвіт не облетів...
Плыве. Плыве.
Вклоняється деревам
За те, що стрілись
на його путі,
А потім тихо —
над спустілим пляжем,
Збілілий геть,
немовби знов цвіте.
І щось там вітру молодому каже,
Та все не те,
Та все не те й не те...

АХІЛЕСОВА П'ЯТА

...Але, шановні, наступає рік Змії. Чом би не придумати щось таке, аби рік цей запам'ятався на все життя!..

«МОЛОДИЙ КОМУНАР»

1 січня 1989 року

ЦЬОГО року новорічне свято для своїх дітей подружжя Пилипенків вирішило відзначити по-іншому. Дмитро Максимович надумав чимось здивувати і порадувати п'ятирічного Кирилка та трьохрічну Катруся. Піддавшись рекламі фірми послуг «Ми вам раді», він загодя туди звернувся і, оплативши все, замовив на десяту годину

«ФІРМОВИЙ ДІД»

ГУМОРЕСКА

ранку першого січня Діда Мороза з подарунками. Наступив Новий рік. Першим уранці прокинувся Кирилко і мерщій підбіг до ялинки, шукаючи під нею подарунка, як це було минулого року. Та, крім бутафорського снігу з вати й іграшкового Діда Мороза, там нічого не було. Тут якраз батько нагодився і, глянувши на розчароване обличчя сина, заспокоїв:

— Не журися, — посмінувся до Кирилка. — Будуть подарунки і тобі, й Катрусі. Дід Мороз до нас ще не приходив. Він зараз інших слухняних дітей обдаровує, а у нас, — глянув на годинник, — буде рівно за двадцять п'ять хвилин.

Повеселішав Кирилко —

живого, а не якогось казкового Діда Мороза побачить і спробує випросити у нього іграшкового конструктора, як у Михайлика з сусідньої квартири. І стали вони разом із батьком чекати. Наступила десята година, а Діда Мороза немає. Десятьнадцять минула — нема. Прибув він десь о чотирнадцятій тридцять. Заходить розхристав

ний, шапка набакір, полове ватаїної бороди відірвана. Вийняв з-за пазухи блокнот, відшукав відповідні дані і сиплим голосом прорік:

— А чи тут живуть діти Кирилко та Катруся, що по замовленню номер вісімсот сорок три я їм подарунки приніс?

— Тут, тут, — зрадівши і збентежившись, відповів Дмитро Максимович.

— Так розпишіться, що отримали, а ви любі дітки одержуйте свої іграшки та солодощі, які для вас батько замовив.

Катруся злякалася, до матері тулиться, а Кирилко сміливо виступає наперед і питає:

— А чому це ви, дядю Вітю, такий недис... недисциплінований? Чому більше як на чотири години запізнився? Тато з мамою через вас у гості не пішли.

— Що ти говориш? — мати до нього. — Хіба це дядя Вітя? Це ж Дід Мороз! Подарунки вем з лісу від зайчика приніс.

Подарунки Хитрого Лиса

Перед Новим роком ми зустрілися із відомим кіровоградським поетом, який побажав залишитися невідомим, сиромно назвавшись ХИТРИМ ЛИСОМ. Він був у гарному настрої, про що вельми красномовно свідчила його чудова сніпчична посмішка.

— Шановний ХИТРИЙ ЛИСЕ, — звернулися ми до нього, — чи не запропонуєте ви нам щось із своїх нових гуморесок?

— Будь ласка, — зробив він широкий жест і витягнув із кишені дві свіжі пародії на вірші кіровоградських поетів Тамари Журби і Петра Селецького. — Надзвичайно мені подобаються ці автори, — зізнався ХИТРИЙ ЛИС, — люблю їхні вірші, як смажені курчата на святковому столі... Ну, а мої пародії, це — як гостра приправа до них. Тож пригортайтеся!

ДИВОВИЖА

Де з диво-лісу виглядає лисця.
Де в диво-небі глибоють орли.
П. СЕЛЕЦЬКИЙ.

Під Новоріччя дивний сон дивився. Якийсь дивакуватий див-диван, Що в диво-річці сом дурний топився, І рачкував в кастрюлю диво-рак. Снігурка дивно-дивно так балака, Що дуже важко зрозуміть її. В болоті-діві диво-жаба квака,

сциплінований? Чому більше як на чотири години запізнився? Тато з мамою через вас у гості не пішли.

— Що ти говориш? — мати до нього. — Хіба це дядя Вітя? Це ж Дід Мороз! Подарунки вем з лісу від зайчика приніс.

І Дід Мороз із вудкою стоїть. Ні по-німецьки і не по турецьки, А так, як в рідній нашій стороні, Із дива-вірша глибоє Селецький, Хоч сам читач лишився на міліні.

ВІТРЯНА ПРОЗА

Вітри збілілі...
Невтишений вітрище...
Саввільний вітер...
Предковичний вітер...
Вітри нуртують...
Вітри неприхована проза...
Т. ЖУРБА.

Яка там поезія в дідька! Вітри неримований шум. Ось прозою кашля сусідка, А я все пишу і пишу. Риму про вітер саввільний, Старий з молодих чагарів, Невтишений і божевільний, Найвтиреніший в сто вітрих. Пишу і поясню просто, Не треба мені солов'їв, Вітри неприхована проза — Безвітряні вірші мої.

Він же до нашого дитячого садочка ходить... До нашої вихователки — Ніни Петрівни.

— Ну й дітки тепер пішли, — тільки й міг сказати «Дід Мороз».

Федосій ЛУЗАН.

— Отут розпишіться.
— Знаю, не вперше...

Мал. О. ГУЦОЛА за темою читача Ю. Рибникова.

НОВОРІЧНИЙ СЮРПРИЗ

УСМІШКА

ПІЗНЬОГО зимового вечора напередодні Нового року Санта-Клаус вмотивувався в м'яке крісло і підняв трубку супертелесу, який був одночасно телевізором, годинником, молотком для забивання цвяхів і гачком для одягу.

— Алло! Це служба сервісу по обслуговуванню Санта-Клаусів? Я хотів би дізнатися про подарунки дітям у новорічну ніч.

— Не хвилюйтеся, сер, — запевнив його м'який голос. — Ваш мішок зараз буде вам принесений. Наша фірма ніколи не підводить своїх клієнтів. Добраніч, сер!

— Ні, ні, зачекайте... Я домовився з організацією Дідів Морозів з СРСР. Потурбуйтеся, щоб мені знайшли

заміну. Я зараз вилітаю в Радянський Союз.

Рівно через добу Санта-Клаус делікатно постукав у двері хатинки на курячих ніжках, де зібралися всі Діди Морози.

Почувши стукіт, Морози схопилися з місць. «Шефи приїхали!» — вигукнули вони і кинулися до дверей.

— Ошелешений Санта-Клаус незчувся, як його втягнули в хатину, посадили, і головний Дід Мороз продовжував:

— Отже, подарунків вистачить на всіх. Але, шановні, настає рік Змії. Потріб-

правил. Звичайно, я не збираюся відмінити всі правила — лише деякі з них. Наприклад, правила пунктуації. В англійській мові вони досить ліберальні. Хочеш ставиш, а хочеш — не ставиш ті знаки.

— Здається, пропозиція непогана, — втрутився один з Дідів.

Невідомо чим закінчилися ті незвичайні збори. Але відомо, що після Нового року усіх учнів чекав сюрприз. Та й учителів також. Із усіх текстів позникали коми та крапки. І от що з цього вийшло. Про це розповів Санта-Клаусові Дід Мороз, який авірався в його номер з аркушем паперу в руках.

— Ви бачите, що вийшло з вашої пропозиції? І як вас надумило повикидати з

граматики всі розділові знаки? Ось лист Петрини до бабусі та дідуся в село. Слухайте:

«Дорогі бабуся та дідуся поросята які би мені прислали пропали зосталося єдине поросятко ваш внучек Петрик».

Тепер у Дідів Морозів ускладнення з міністерством освіти.

Санта-Клаус летів у літку додому і думав:

— Не треба було мені вплутуватися у цю справу. Я й раніше згоджувався, що тут нечисто.

Ярослава БАБИЧ,
учениця 6-Б класу середньої школи № 5,
м. Кіровоград.

КОНФЕТТИ

«Сяду на діст — і стану Снігуронькою», — сказала Снігова баба.

«Дорогу молодим!» — кричала Баба-яга, одягнувшись Снігуронькою.

Зустрічаючи Новий рік, кожний парубок відчував себе Дідом Морозом, а кожна дівчина — Снігуронькою, бо в клубі не працювало опалення.

«Для мене робота — завжди свято!» — сказав Дід Мороз.

У квартирі, де зустрічали свято, новорічний вечір був схожий на останній день Помпеї.

Новий рік не витримав іспиту часом — став старим.

— Алло! Сантехніки, у нашій квартирі шампанське летить рікою!

За відмінні виступи Снігуроньку преміювали півною на піддень.

Слег СЕІН.

З НАРОДНИХ ДЖЕРЕЛ

ЗАПРОШЕННЯ

— Ви як, сусіде, не проти, аби разом зустріти Новий рік?

— З великим задоволенням.

— Тоді завтра обов'язково... я прийду до вас.

ПОДАРУНОК

— А я тобі вже й подарунок купила, — похвалилась жінка чоловікові, коли той прийшов з роботи.

— Дякую, ану ж покажи!

— Гарзд, тільки зачепай кілька хвилин, я зараз... одягну.

Борис СЛЮСАР.

Святкові безалкогольні тости

Від душі бажаємо, щоб:

— Брало від життя не все, що можна, а лише найкраще.

— Виходячи в люди, не забували про своїх предків.

— Зупинялися на досягнутих вершинах.

— Не ловили гав, коли поруч — синій птах щастя.

— Берегли лелек для продовження людського роду.

— Заощаджували час: вчилися на чужих помилках.

— Не йшли на повідку у того, хто не знає дороги.

— Берегли не тільки зір, а й точну зору.

— Не приміряли чужі лавери на свою голову.

Юрій РИБНИКОВ.

М. Світловодськ.

КОСТЯНТИН КОНДРАТЕЦЬ: „Периферія — поняття не географічне...“

лодіжні проблеми. Виявляється, в нас вони майже однакові...

— Наприклад!

— Ну, багато... Наприклад, я і мої друзі відчуваємо дефіцит духовного спілкування. Ми, студенти технічних вузів, замкнувшись у колі своїх наукових інтересів, не знаємо своєї культури, літератури, не маємо виходу на спілкування бодай з митцями Кіровоградщини.

— Підкажучи координати. В Кіровограді уже рік існує літературно-мистецький клуб «Перевесло», який збирає творчу інтелігенцію міста раз на місяць. Про ці заходи заздалегідь повідомляє наша газета.

Але повернемося до нашої розмови. Як тобі вдається вилучати час на наукову роботу, адже навчання, громадська робота (знаю, що ти голова студентської профспілкової організації) забирають чимало!

ГОВОРИМО
ВІДВЕРТО

Під слявом нової рубрики газета буде знайомити своїх читачів із цікавими людьми. Дефіцит щирого спілкування — одна з ознак нашого безоглядного, покvapного, насиченого інформацією, подіями часу. Пізнати іншу людину, вслухатись у темп її життя, думок, сподівань — як рідко ми знаходимо хвилини для цього. Наша рубрика покликана компенсувати брак таких зустрічей.

В часи перебудови, гласності і демократизації суспільства така розмова особливо необхідна. Переглянути свої недоліки, аби застрахуватись від них у майбутньому. Повідати про успіхи, аби стимулювати інших. Це теж місія нашої рубрики.

Першим гостем тижневика є студент IV курсу Кіровоградського інституту сільськогосподарського машинобудування Костянтин Кондратець. Трохи більше місяця тому він захищав честь студентства нашої країни на IV міжнародній науковій студентській конференції по електроніці і автоматизації у Чехословаччині. Перше місце — небувалий успіх кіровоградського студента.

КОРЕСПОНДЕНТ: Костянтине, як переживаєш славу?

К. КОНДРАТЕЦЬ (зніяковіло посміхається): Про неї треба дуже швидко забувати, щоб не переоцінити себе, свої можливості... Треба думати, що це лиш успіх, а слава — поперехоплення тільки тоді можна чогось досягти в житті. А взагалі-то приємно. Коли повернувся в кінці листопада з-за кордону в рідний вуз — тут і привітання (офіційні, дружні), і листівку-«блискавку» випустили, ніяково трохи за надмірну увагу до себе...

Чи можна цей успіх назвати найважливішою подією в твоєму житті за минулий рік?

— Можна. Я до нього йшов кілька років. Не конкретно до перемоги на конференції (про це я якось і не думав ніколи), а до того, що мою працю помітили, оцінили.

— Як ти потрапив на конференцію? Знаю, що від Радянського Союзу в ній взяло участь восьмеро студентів, Україну представляв кіровоградський студент.

— О, про це треба довго розказувати. Над своєю роботою, яку возив до ЧССР, я працюю ще з першого курсу. За рік-два такого успіху добитись практично неможливо... Мабуть, і геніальному студенту. Принаймні за тієї системи проведення конкурсів, які існують у нашій вищій школі. Треба було зайняти перші місця на вузівській науковій конференції (близько півсотні робіт подавалось на конкурс), далі на республіканській і всесоюзній. Для цього потрібен час. Всесоюзний конкурс проходив у Москві за вісьмома напрямками, в одному з яких я брав участь і переміг. Це й стало підставою поїздки за кордон для участі у міжнародній конференції.

— Читачам цікаво буде довідатись, що собою являє конкурсна робота, яка її цінність?

— Назву вона має сухувату, прозаїчну: «Пристрій для вимірювання витрат продуктів у відкритих потоках». Працював я над нею, докторую, на першому курсі, під час служби в Радянській Армії, коли траплялась вільна година, і ще два роки в КІСМі. Кілька моїх статей було опубліковано в республіканському міжвідомчому науково-технічному збірнику «Конструювання і технологія виробництва сільськогосподарських машин». Скажу, що опублікувати статтю від кафедри автоматизації виробничих процесів — не просто.

Заявку на винахід ми удали із науковим керівником професором Григорієм Романовичем Носовим подали два роки тому, авторське свідоцтво отримали недавно. Мені, чесно кажучи, то ще й повезло. Дуже марудний процес — визнання винаходу. Фактично позитивне рішення, якщо вираховувати паперотворчі справи, я отримав за сім місяців. Це для студентського винаходу — рекордний строк. Усі в вузі, хто це знав, були здивовані.

Яка цінність винаходу? Як це не дивно, але в нинішній нашій промисловості немає пристрою, який би міг точно виміряти кількість речовини, що подається будь-яким конвейером, не зашкоджуючи потокові. Це принципово важливий пристрій. Подается, наприклад, конвейером вугілля з шахти нагору. Як оптимальне навантаження повинен мати конвейер? Якщо більше норми, тобто перевантажений, то швидко зносяться механізми. Якщо менше — дарма витрачається електроенергія. Мій пристрій дозволяє зробити точний розрахунок. Його можна застосовувати в багатьох галузях промисловості й сільського господарства. Причому, деякі наші транспортери, ком-

байни, недостатньо завантажуючи конвейер, витрачають часу на роботу удачі або й утричі більше.

— Знаю, що дехто, прочитавши про такий винахід, скаже чи подумас: оце чоловік грошків заріб. Це не є секретом! Скільки раціоналізатор отримає за свою працю?

— Ви знаєте, чесне слово, яким про це не думав. Премію одноразову, 50 карбованців, отримав. А як там далі впроваджуватиметься винахід у виробництво... Ні, не знаю. Зараз для мене головніше інше: я зрозумів, що моя праця принесе користь. Треба працювати.

— Кілька слів про враження від міжнародної конференції.

— Вона проходила в місті Брно з 21 по 25 листопада. Участь брали студенти майже всіх соціалістичних європейських країн — близько ста моїх ровесників. Нашу країну представляли три москвичі, два білоруси, два лінчані і я. Радянський, як кажуть, ужинок: одне перше місце, два других, кілька третіх. Дні були завантажені від ранку до вечора. В актовому залі вищого технічного училища (щось на кшталт університету) бракувало вільних місць: студенти Чехословаччини не байдужі були до конференції. Проводилась вона російською мовою, іноді допомагали перекладачі. Мені вдалося почути багато цікавих студентських доповідей. Сам брав участь у обговоренні. І мабуть, таки досить активну, оскільки Студентська Спілка Молоді ЧССР нагородила мене за цю рівність грамотою.

— Дні за кордоном проминали в одних наукових суперечках!

— Ні, звичайно. Жили ми на базі відпочинку згаданого училища. І хоч часу справді було мало, заходили один до одного в кімнати, спілкувались, сперечались про мо-

— Хай це не видасться нескромністю, але я свій день планував так, що в мене зайвих 15 хвилин не буває. Є, звичайно, заздалегідь сплановані дні чи години відпочинку, але здебільшого — праця. Тільки так можна чогось добитись у житті. Окрім усього, на навчання я витрачаю значно менше часу, ніж, скажімо, так званий середній студент. Підготовку до вузу я одержав солідну.

— Що ти маєш на увазі?

— Навчання в Київській фізико-математичній школі. До речі, мені єдиному з випускників дали рекомендацію для вступу в МФТІ — Московський фізико-технічний інститут.

— І ти підвів школу — не вступив!

— Ні, справи склались зовсім інакше. Рекомендували мене не на той факультет, на який я сам хотів. Ну, я й відмовився взагалі і прийшов до Кіровограда.

— Як іспити склав!

— На обидві математики, письмову й усну, я потратив десь хвилин 15—20.

— Не жалкуєш, що навчався зараз не в столичному вузі, а в периферійному?

— Периферія — поняття не географічне, а швидше духовне. Все залежить від людини, а не від міста чи села, де вона живе. Не треба далеко ходити за прикладами: наш земляк В. О. Сухомлинський все життя прожив у селі і написав геніальні праці педагогічні. А Павлиш тепер знають у всьому світі.

В нашому вузі є прекрасні викладачі. Так що твій успіх залежить від тебе самого.

— Навчатися у вузі, ректором якого є твій батько...

— Я чекав цього запитання. Ви хочете сказати: відповідально, непросто і так далі. Нічого подібного. Навряд чи хто може мені закинути, що батько «висуває» мене на олімпіади, конференції... Адже там, на республіканських, всесоюзних конкурсах, нічого надіятись на «протезування»... А що допомагає — це безперечно. Допомогає з дитинства. Тому я вважаю великою справою відкриття в 1988 році фізико-математичної школи при КІСМі. До навчання у вузі треба серйозно готуватись. Ця спецшкола для нашого вузу потрібна, як повітря.

— Чим ти займаєшся у нечасті вільні години?

— Маю багато друзів. Намагаюсь не пропускати цікавих публікацій у «Смене», «Москве», «Октябре»... Звичайно, часу на це залишається, я вважаю, недостатньо.

— Наступний курс навчання — останній. Як збираєшся далі влаштовувати життя?

— Я не знаю, що може статись через місяць! Обставини так стрімко міняються, що загадувати на півтора року не можу. Ось недавно подзвонили з заводу «Гідросила», пропонують співробітництво — треба їхати на завод, домовлятись, укладати договір... Одне для мене ясно — за всяких обставин я не зможу збайдужіти до наукової роботи.

— А одружишся, клопоти нові появляться...

— Не боюсь цього. Сім'я не повинна стати ярмом чи гальмом у творчій роботі. Важливо, щоб це усвідомили обоє. Навпаки, вона має тільки стимулювати успіхи.

— І останнє запитання: на порозі свята Нового року вже вирішив — де зустрічатимеш його?

— Зустріч Нового року — сімейне свято. Але хочеться, щоб поруч були й твої вірні друзі.

— Дякуючи за інтерв'ю, побажаємо молодому вченому, аби й 1989-й рік таким же щедрим був на перемоги й удачі, як минулий. Успіхів тобі, Костянтине!

Розмову вів В. БОНДАР.

ПРЕМ'ЄРА
РУБРИКИ

«Про славу треба дуже швидко забувати, щоб не переоцінити себе, свої можливості...».

«Я і мої друзі відчуваємо дефіцит духовного спілкування...».

«Зустріч Нового року — сімейне свято. Але хочеться, щоб поруч були й твої вірні друзі».

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

1 січня 1989 року

Майстер спорту міжнародного класу, чемпіон СРСР із стрільби 1988 року **КОСТЯНТИН МАНДРИК**.

Таке вже воно, спортивне життя...
Визначивши лауреатів року, ми не зуміли навіть запросити їх до редакції. Костянтин Мандрик був у Паланзі, а Олеся Дудник — в Москві. Збори, тренування, турніри, змагання...

Чемпіоном Олімпіади зі стендової стрільби в Сеулі став киянин Дмитро Мо-

ВНЕСОК МАНДРИКА

наков. Радісне обличчя чемпіона з кольорового телеекрана бачив весь світ. І серед численних телеглядачів — кіровоградський динамівець Костянтин Мандрик. Не буду провидцем, якщо скажу, що Костянтин тієї миті згадував не Сеул, а Таллін. Не вересень, а червень. Згадував п'єдестал чемпіонату Радянського Союзу, коли срібний його призер Монаков поздоровляв чемпіона. А чемпіоном був саме Мандрик. І результат теж чемпіонський — 218 мішень із 225 можливих. Монаков мав на одну менше.

Але до Сеула поїхав саме Монаков. Поїхав і переміг. Мабуть, завдяки кіровоградцю, який навчив майбутнього олімпійського чемпіона не розслаблятися і пам'ятати, що переможених немає.

«Навіщо все це?».

Костянтин знає: для слави радянського спорту.

ШНЕЕР ПОСМІХАЄТЬСЯ

З обкладинки одного з вересневих номерів «Спортивної газети» читачам посміхався Юрій Шнеер. «Ну і що?» — спитаєте ви. А те, що посмішку свою він супроводжував атлетичним «хрестом», обваженим двома 32-кілограмовими гилями...

І мені пригадался початок року, коли у першому випуску «Клубу «Атлет» саме кіровоградська молодіжка «відкрила» феномен Шнеера. Тоді ще без титулів.

Нині ж Юрій — триразовий чемпіон і рекордсмен області у ваговій категорії до 75 кілограмів.

І все ж прикро, що перед останніми змаганнями вага Шнеера перевищила категорію 67 кілограмів лише на три. А так би впаав десятирічний всесоюзний рекорд литовця Валдіса Беляускаса в жимі лежачи...

Та Шнеер — посміхається. Через солоний піт виснажливих тренувань.

СПОРТСМЕН

№ 1

Щороку Кіровоградський облспорткомітет затверджує десятку кращих спортсменів року, які домоглися найвищих результатів протягом спортивного сезону. А ось для «Молодого комунара» спортивний референдум — новина: вперше комунарівці вирішили визначити кращого спортсмена Кіровоградщини 1988 року. В спеціальному анкетуванні, запропонованому тижневиком, взяли участь журналісти, які пишуть про спорт, спортивні функціонери, тренери.

За підсумками анкетування кращим спортсменом минулого року визнано чемпіона країни зі стендової стрільби майстра спорту міжнародного класу кіровоградського динамівеця **Костянтина Мандрика**, який здобув 52 очка.

На другому місці — переможець міжнародних змагань «Дружба» зі спортивною гімнастики майстер спорту міжнародного класу **Олеся Дудник** (26 очок).

На третьому — чемпіон СРСР, призер міжнародних та всесоюзних змагань з плавання майстер спорту **Сергій Пальчиков** (15 очок).

Далі місця розподілилися так:

4 — **Сергій Лактіонов**, футбол — 6 очок,
5 — **Геннадій Гарячий**, легка атлетика — 5,
6 — **Віталій Аджамський**, кульова стрільба — 3,

7—8 — **Лариса Максимчук**, легка атлетика, **Юрій Шнеер**, атлетична гімнастика — по 2,

9—11 — **Оксана Бриката**, багатоборство ГПО, **Світлана Ворона**, хокей на траві, **Ольга Ніколаєвська**, плавання — по 1 очку.

Редакція планує зробити подібні референдуми традиційними.

ХОЧЕТЕ—ВІРТЕ, ХОЧЕТЕ—НІ...

Сни у новорічну ніч бувають різні. І такі, що стосуються спорту.
...З сьогоднішнього дня почав діяти договір про те, що кіровоградський кооператив з соціально-культурного обслуговування населення «Фотон» є спонсором футбольної команди «Зірка». Якщо є спонсор, то має бути й менеджер?
Так, він є. Це — Олег Шишков, який щойно повернувся додому з Сєвіль.
— Важко, що московський «Спартак» і Держкомспорт СРСР занадто легковажно продали до Іспанської ліги найкращого воротаря світу Рената Дасаєва. «Фотон» міг би запропонувати трохи більше.
— Але ви щось занадто розгараєте!
— Так. Адже за місяць виступів в Іспанії Дасаєв атратив спортивну форму... Сам воротар передбачає, що це трапиться в аеропорту, коли місцеві болільники занадто зацікавилися колишнім «спартаківцем» і прагнули «запозижити» від нього хоч якийсь кістяк.

— А тут навчаються їздити верхи новачки...

Мал. О. ГУЦОЛА.

НОВИНИ СПОРТИВНОГО ТЕЛЕРАУНДУ

Редакція програми «Футбольний огляд» має намір в сезоні-89 визначити не тільки найкращий гол місяця, а й найдовший поцілунок гравців після забитого м'яча. А ще «Футбольний огляд» встановить спеціальний приз «За вірність». Наприкінці футбольного сезону його завоює команда, гравці якої не дозволили жодного переходу в інші клуби. За попередніми прогнозами головного бухгалтера програми приз буде вручатися не частіше одного разу на двадцять п'ять років, а тому кошти на його придбання виділяти поки що не збирається...

ХТО ЗА КОГО?

О. Андреев (заступник голови обласної ради «Динамо»): 1. К. Мандрик. 2. О. Дудник. 3. С. Пальчиков.

А. Безтака (заступник редактора газети «Молодий комунар»): 1. К. Мандрик. 2. С. Лактіонов. 3. С. Пальчиков.

С. Бондарев (кореспондент газети «Молодий комунар»): 1. К. Мандрик. 2. Ю. Шнеер. 3. О. Дудник.

В. Бушман (старший редактор облтелерадіокомітету): 1. О. Дудник. 2. С. Пальчиков. 3. К. Мандрик.

В. Гриб (фотокореспондент газети «Молодий комунар»): 1. К. Мандрик. 2. С. Пальчиков. 3. О. Дудник.

І. Демчук (фотокореспондент РТАУ): 1. К. Мандрик. 2. С. Пальчиков. 3. О. Дудник.

В. Ковальов (заступник голови обласної ради ВДФСТ профспілок): 1. К. Мандрик. 2. С. Пальчиков. 3. Г. Гарячий.

В. Малиновський (кореспондент ТАРС—РТАУ): 1. К. Мандрик. 2. О. Дудник. 3. С. Пальчиков.

М. Медвідь (кореспондент газети «Молодий комунар»): 1. К. Мандрик. 2. О. Дудник. 3. С. Лактіонов.

Ю. Поворозка (завідуючий учбово-спортивним відділом облспорткомітету): 1. К. Мандрик. 2. В. Аджамський. 3. О. Дудник.

А. Подольський (заступник голови облспорткомітету): 1. О. Дудник. 2. К. Мандрик. 3. Г. Гарячий.

М. Романенко (старший тренер збірної області з класичної боротьби, заслужений тренер УРСР): 1. К. Мандрик. 2. С. Пальчиков. 3. Г. Гарячий.

В. Руденко (старший інструктор облспорткомітету): 1. К. Мандрик. 2. О. Дудник. 3. В. Аджамський.

М. Фукс (старший інструктор облспорткомітету): 1. К. Мандрик. 2. О. Дудник. 3. Г. Гарячий.

В. Чердиченко (фотокореспондент ДЮСШ облспорткомітету): 1. О. Дудник. 2. К. Мандрик. 3. С. Ворона.

М. Черненко (завідуючий відділом газети «Молодий комунар»): 1. С. Лактіонов. 2. К. Мандрик. 3. О. Дудник.

М. Шевчук (спортивний оглядач газети «Кіровоградська правда»): 1. К. Мандрик. 2. С. Пальчиков. 3. О. Бриката.

Г. Шулькін (директор спортивного клубу обласної ради ВДФСТ профспілок): 1. К. Мандрик. 2. Л. Максимчук. 3. О. Ніколаєвська.

Є. Шустер (старший редактор молодіжних програм облтелерадіокомітету): 1. К. Мандрик. 2. О. Дудник. 3. Г. Гарячий.

Примітка: За перше місце кожному спортсмену нараховується 3 очка, за друге — 2, за третє — 1.

10

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

1 січня 1989 року

Маєрін (гітара), Віталій Ду-
Бінін (бас-гітара), Максим
Удалов (барабани), Віктор
Векштейн, який довгий час
був керівником ансамблю
«Співаючі серця».

В. Удалов зараз склад
на його місце прийшов ба-
рабанщик із групи «Кінема-
тограф».

КОР: Як народжуються
ваші пісні? Хто їх автор?
ХОЛСТІНІН: Спочатку роз-
повідається епізод, на його
життєві народжуються вірші
(усі вірші наших пісень ста-
рені). Далі починаємо робо-
ту над музикою, яку пи-
сують усі члени групи. Ко-
жний приносить у голову ці-
каві музичні рішення. Його
обговорюють усі музикан-
ти, доповнюють, переробля-

ють добре. Адже усе заво-
роння приваблює, а зараз
молодь сама зуміє розібра-
тися, що їй треба, а що — ні.
Із груп нового напрямку хо-
чу виділити Свердловський
«Наутітус Помпіліус». Го-
стросоціальні тексти, покла-
дені на добру музичну ос-
нову, дають неограниче-
но зультати.

КОР: Які відбулися Все-
світній фестиваль рок-музи-
ки, яку з радянських груп
ви б назвали туди?
ДУБІНІН: Заслугує ува-
ги група «Круїз», яка має не-
абияк добрий музичний рі-
вень, але й хорошу пісню
«Майстер».

ХОЛСТІНІН: На фестивалі
«Арія», я гадаю, до цього
рівня ми вже підійшли.
Обов'язково групу «Круїз»,
Валерія Гайну по праву
можна назвати кращим гі-
таристом вітчизняного року.

КОР: Як ваше ставлення
до своїх прихильників —
«металістів»?

ХОЛСТІНІН: Прихильни-
ків я просто люблю, адже
ми працюємо для них, па-
редаємо їм усе свою енер-
гію, і вони віддають нам
жесту. Нашу музику не можна
сприймати сидючи, енергії
рок — це вибух концер-
ту. Публіка на нашій прихиль-
ності повинна бути перед сца-
ною. Справжні прихильни-
ки ніколи не підуть щось
ламати, влаштовують бійки,
вони просто будуть нас ко-
пювати, неприємності, стрі-
ляти, не треба їм стримува-
ти, тим самим провокуючи.
На жаль, серед прихиль-
ників зустрічаються і зви-
чайні хулігани, які прихо-
вуються за назвою «мета-
ліст». Таких «прихильників»

Тривалий час у
числі найпопуляр-
ніших груп, у чис-
лі фаворитів важ-
кого року йде
московська група
«Арія». Чимало
шанувальників є й
серед молоді об-
ласті. Наш поза-
штатний корес-
пондент зустрівся
з членами групи
Віталієм Дубіні-
ним та Володими-
ром Холстініним.

На згадку для
читачів «МК» му-
зиканти залиши-
ли свої автогра-
фи.

Віталій Дубінін
Володимир Холстінін
Максим Удалов
Віктор Векштейн
Сергій Сидоренко

КОР: Як розвивалася гру-
па?

ХОЛСТІНІН: Історія групи
«Арія» почалась у кінці
1985 року. Саме тоді у дру-
зів-музикантів з'явилась
ідея створення нової групи.
Ідея грала в складі групи (бас-
гітара), Валерія Кіпелов (во-
кал) і я (лідер-гітара). За
допомогою двох студійних
музикантів ми записали наш
перший магнітоальбом «Ма-
кал» і з січня 1986 ро-
ку почалися репетиції кон-
цертної програми. У цей
час до групи прийшли Ан-
дрій Большаков (гітара) та
Ігор Молчанов (барабани).
Наш перший концерт від-
бувся у лютому 1986 року.
Кілька разів колектив пере-
сажав на багатьох конкур-
сах і фестивалях: у серпні
1986 року на фестивалі у
Новоросійську «Мир, музи-
ка, молодість», на «Лі-
туніка-86» — приз за про-
фесійність, на фестивалі
«Рок-панорама-86» — за
«волю і розум» здобула на-
зву «кращої політичної від-
бувся запис другого альбо-
му «3 ким ти?». У січні 1987
року склад групи змінився,
кілька музикантів відійшли
від «Арії» і через деякий
час з'явився новий склад.
На жаль, група прийшла до
старий товариш Віталій Ду-
Бінін, з яким знайомі вже
13 років. З 1975 року ми ра-
зом працювали у групі «Ча-

ють — так і народжуються
наші пісні. Взагалі музику
пишу я і Віталій, але аран-
жированою займаються усі.
КОР: Які групи мають
вплив на вашу творчість?

році знову одержали три
призи (одним із них став
приз міліції) у вересні 1987
року ми записали свій тре-
тий магнітоальбом. Спочат-
ку ми хотіли назвати його
«На службі сили зла», але,
щоб не було неприємностей
з боку різних художніх рад,
заставили назвати альбому
«Герої асфальту».

КОР: Хто лідер у вашій
групі?

ХОЛСТІНІН: У групі не по-
винно бути лідерів, усі ми
робимо єдину справу і по-
винні робити її однаково
добре, вирішувати всі пи-
тання разом. Жити
життям колективу.

КОР: Ваше ставлення до
рок-клубів і рок-лабато-
рі?

ХОЛСТІНІН: Взагалі, му-
зика, яка створюється у рок-
клубах і лабораторіях — це
звичайна самодіяльність, ін-
коли дуже слабенька. Те, що
чим групам дали можли-
вість виступати, знали забо-
рони на непрофесійні мо-
лоді колективи — безпече-

ДУБІНІН: Понад усе Річі
Блекмор та його «Діп
Перл», подобаються робо-
ти груп «Блек Саббат».

ХОЛСТІНІН: До цього
списку можна додати групи
«Джентри Талл» і «Айрон
Мейден».

КОР: Хто лідер у вашій
групі?

ХОЛСТІНІН: У групі не по-
винно бути лідерів, усі ми
робимо єдину справу і по-
винні робити її однаково
добре, вирішувати всі пи-
тання разом. Жити
життям колективу.

КОР: Ваше ставлення до
рок-клубів і рок-лабато-
рі?

ХОЛСТІНІН: Взагалі, му-
зика, яка створюється у рок-
клубах і лабораторіях — це
звичайна самодіяльність, ін-
коли дуже слабенька. Те, що
чим групам дали можли-
вість виступати, знали забо-
рони на непрофесійні мо-
лоді колективи — безпече-

КОР: Хто зараз входить
у склад групи?

ДУБІНІН: Зараз у групі
«Арія» грають Валерій Кі-
пелов (вокал), Володимир
Холстінін (гітара), Сергій

Редактор
Ю. СЕРДЮЧЕНКО

«Молодой коммунар» —
орган Кировоградского
областного комитета
ЛКСМ Украины.
На украинском языке

НАША АДРЕСА:
316050, МПС,
м. Кировоград,
вул. Пуначарського, 36

Телефони: редактора — 2-54-26; за-
ступника редактора — 2-29-92; відпо-
відального секретаря — 2-27-65; відді-
лів: комуністичного виховання — 4-66-79
4-64-21; комсомольського життя та еко-
номіки — 2-04-84; учнівської молоді
соціальної проблеми — 2-59-82; фото
лабораторії — 4-94-94; оголошень —
4-28-96; коректорської — 3-61-83

11

«МОЛОДИЙ
КОМУНАР»

1 січня 1989 року